

foreslaaet i Jernbanekommissionens Betænkning, fordele den Del af Overskuddet, som vi ville give i Tantième, fra nedens og efterhaanden gaa op efter, ville vi interessere alle fra nedens, medens det underordnede Personale under den nuværende Ordning naturligvis ikke har Spor af Interesse for denne Tantième, men maaske endogsaa er utilfreds, fordi deres Arbejde derved bliver forøget eller deres Antal formindsket paa de forskellige Stationer og andre Steder. Gaar man frem paa den af mig foreslaaede Maade, vil man vække Tilfredshed og Interesse for Sagen hos dem, og ligesom man i Militæretaten ser Administrationsforholdene og Lovgivningsforholdene vedrørende de militære Sager debatterede i deres Tidsskrifter, vil man ogsaa se det samme i Jernbanefunktionærernes Tidsskrifter, og derigennem vil man finde en nyttig Støtte, og man vil derigennem naa Besparelser, som muligvis kunne mere end dække, hvad der skulde medgaa til Tantième. Thi at man hist og her sparer en Funktionær, det har virkelig ikke saa meget at sige som de Besparelser, der ville kunne opnaas gennem en fornuftig Økonomi med saa betydelige Udgiftsposter som Kul, Olie, Maskintvist, Glas og alle de andre Anskaffelser, som finde Sted, og disse Besparelser naas kun, naar man interessere de underordnede Funktionærer for Sagen, dem der har Sagerne ihænde. Det vil være uhyre vanskeligt for den overordnede Administration at udfinde de Besparelser, som kunne naas, saa længe man ikke interessere det underordnede Personale for Sagen. Jeg henstiller til den højtærede Minister, om man ikke, medens det endnu er Tid, burde se at faa dette forandret i Loven, inden den kommer til at funktionere.

Til Slutning vil jeg gerne henvise til et af de mørke Punkter paa Budgettet, og det er Vestindien. Jeg vil spørge den højtærede Minister, om han tror, at han snart kan komme med et Forslag til en Reorganisation af Forholdene der ude, som kan lette vor Finanslov. Vi have jo faaet en Kommissionsbetænkning, og jeg er vis paa, at alle ærede Medlemmer med den højeste Grad af Interesse have læst denne Betænkning. Jeg har læst den med stor Interesse, og man kan ikke nægte, at der i denne Betænkning er nedlagt en stor Mængde Arbejde, som i høj Grad maa interessere os. Der er blandt andet en Ting, som straks maa fange Opmærksomhed, og det er den Beretning,

som Kommissionen giver om alle offentlige Forhold derude. Det er jo rædselsfuldt at se, hvorledes disse Øer ere blevne mishandlede af de tidligere Regeringer, at se, i hvilken Tilstand Skolevæsenet, Fattigvæsenet, Sygevæsenet, Erhvervsvæsenet er — der er jo ikke den Ting, man kan pege paa, som ikke er i den sørgeligste Forfatning — og det under et Regimente, et Højregimente, som havde fuld Disposition over Finanserne, som havde fuld Disposition over Lovene, saa længe det varede, og endelig et Regimente under en Guvernør, som havde en saadan Magt, at han kunde opløse Kolonialraadet, en saadan Magt, at hver Gang han blev kritiseret, kunde han lukke Dørene og sige: Nu er det for lukkede Døre, vi forhandle, en Magt, som trods Pressefriheden hindrede offentlige Udtalelser i Pressen, hindrede, at der kom Efterretninger til Moderlandet om hele den skandaløse Maade, hvorpaa Administrationen førtes derovre. Det var kort sagt et uindskrænket Herredømme under en Guvernør, der igen stod under et ansvarsfrit Ministerium, som havde tiltaget sig fuldstændig Haands- og Halsret over Lovgivningen og over Finanserne. Ærede Medlemmer have selvfølgelig læst Betænkningen, og jeg skal ikke komme ind paa den. Men jeg skal dog sige til den højtærede Minister, at jeg misunder ham ikke det Hvert nu at skulle reformere derovre, thi skal han følge det, som er foreslaaet af Kommissionen, saa indser jeg virkelig ikke, at vi nogen Sinde skulle kunne naa nogen Lettelse i Udgifterne, og jeg kan saa fuldt vel forstaa, at den ærede Folketingsmand, der var Medlem af Kommissionen, forleden Dag kunde udtale paa et Møde, at stod han igen over for en Afstemning, vilde han ubetinget stemme for at sælge Øerne. Ja jeg ser noget mistroetigt paa denne Betænkning, thi uagtet jeg stemte for Øernes Salg, saa havde jeg dog, da det ikke blev vedtaget, haabet — og jeg tror det for Resten endnu — at der kunde komme noget ud af dem. Men de Forslag, som Kommissionen er endt med, ere sørgelige. En af de vigtigste Indtægtsposter skal fremtidig være Tolden. Nu siger Kommissionen selv — og den Overbevisning have vi dog alle sammen haft — at skulde St. Thomas' Tilbagegang i sin Tid have været hindret, eller nu standset, saa skulde det have været ved at lette Adgangen til dens Havn saa meget som muligt, ved at gøre den til en Frihavn, ved at lette Skibsafgiften, Fyrafgiften, kort sagt alt, hvad der laa som en Byrde